219 821

CĂLĂUZA Supliment la „Farul Creştin" Anul XXII. — Nr. 1. Ian.-Martie 1947

rest : Ion Creangă
şana").
200 p. ; 20 cm.
Să nu afle Aladi
7,50 lei.
I Domokos Eszt
Damian (Il.).

Şcoala Duminecală în noul an

Sunt încă şi acum destule biserici care încă nu au nici astăzi Şcoală Duminicală, iar altele o au, dar fără să-i dea importanţa cuvenită. In multe locuri, de exemplu, se ţine numai cu copiii. De ce? Unora le e ruşine să se numească elevi acuma mari. Şcoala e pentru cei mici — spun ei. Alţii, din spirit de mândrie, se cred destul de învăţaţi, deci nu mai au nevoe de învăţătură. Sărmanii fraţi, nu-şi dau seama că acestea sunt ispite ale deavolului! Am vrea ca în acest an să ne împotrivim acestor ispite şi să ajungem ca *în fiecare biserică să avem o Şcoală Duminicală care să cuprindă şi pe cei mici şi pe cei mari, împărţiţi pe clase, unde să se studieze temeinic Cuvântul lui Dumnezeu.*

Asemenea şcoli găsim şi în Vechiul Testament. Oare învăţătura Legii nu era un fel de Şcoală Duminicală? (vezi Lev. 10. 11, Neemia 8. 3—8). Desigur că da. Insă prin venirea Domnului Isus, şcoala capătă o importanţă deosebită. El e Marele Invăţător, iar noi elevii. El spune: »Invăţaţi dela Mine«. Să ne fie ruşine oare să învăţăm dela El?

Misiunea ei e dublă: câştigarea celor păcătoşi pentru Domnul Isus şi creşterea duhovnicească a celor mântuiţi. Lărgirea Şcoalei Duminicale înseamnă lărgirea bisericii. In alte ţări, ea îşi îndeplineşte această misiune cu prisosinţă. Sute şi mii de suflete au găsit pe Mântuitorul prin Şcoala Duminicală, iar alţii au crescut aici şi au devenit instrumente folositoare cauzei sfinte.

Insă ca să-şi poată face această misiune, ea trebue să fie şcoală. In prea multe locuri nu ştii ce e şcoală sau predică. Pentru a ajunge să fie o adevărată şcoală trebue să se treacă imediat la împărţirea pe clase. Acolo unde sunt mai puţini de zece, şi nu pot forma două clase, e de recomandat ca învăţătorul să stea pe scaun în timp ce se discută lecţia, având elevii în jurul lui. Nicidecum nu e bine ca să stea la amvon, căci asta impiedecă să se creeze atmosfera de şcoală, unde elevul poate să întrebe ce nu ştie. Iar în clasă să nu se facă multă teorie, ci să se caute întotdeauna partea practică a lecţiunii. Adică să se înveţe, ceea ce imediat sau a doua zi să poată fi aplicat în vieaţă. Suntem înclinaţi spre teorie, şi deaceia în prea multe locuri s'a făcut numai vorbărie goală. Rezultatul a fost zero, nimeni nu s'a pocăit şi nimeni n'a crescut în har. Să întoarcem foaia. Să dăm la o parte aceste piedici. Să facem din Şcoala Duminicală săracă de ieri, una puternică prin învăţarea şi trăirea voiei lui Dumnezeu în fiecare zi. In fiecare Duminică elevii să plece cu ceva nou pentru viaţa lor, ca săptămână de săptămână să fie tot mai buni, mai sfinţi, mai plini de răbdare. Să se asemene tot mai mult cu Domnul Isus. *Petru Popovici*

Preşed. Şc. Dum. Bapt. din România

INVĂŢĂTORUL ŞCOALEI DUMINICALE

...şi cei ce vor învăţa pe mulţi să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac şi în veci de veci«.

Ce loc va ocupa o Şcoală Duminicală în Biserică? Va fi ea un loc de inspiraţie şi bucurie sau un loc de oboseală şi ocolire? Răspunsul va fi găsit în ce este şi ce va fi învăţătorul Şcoalei Duminecale.

Nu organizaţia creează, oamenii creiază organizaţiile, Societăţile de comerţ, cooperativele, Bancile, Şcolile, Armata şi chiar o Ţară întreagă atârnă adeseori, de o personalitate, de un om. El e piatra triunghiulară.

Necunoscutul frate învăţător al Şcoalei Duminicale într'o oarecare biserică baptistă, ocupă acelaşi loc în desvoltarea Şc. Dum. El formează piatra unghiulară. El dă tonul şi creiază atmosfera Şcoalei Duminicale. El atrage sau risipeşte şcolarii. El influenţează în bine sau în rău copiii. Cade învăţătorul cade şi Şcoala Duminicale. Stă învăţătorul stă şi şcoala Duminicală. Căci e destul, zice învăţătorul nostru cel mare, ca »păstorul să fie bătut, ca oile să se risipească«.

Cum să fie învăţătorul Şcoalei Duminicale? Intâiu de toate el trebue să aibe toate cerinţele Biblice, în oarecare măsură. El trebue să fie în stare să-şi conducă casa. Să fie omul rugăciunii în familie ca şi în biserică. El trebue să caute mai mult interesul Şc. Dum. al Bisericei şi al copiilor, de cât interesul său propriu. Să aibe un nume bun, să fie cunoscut şi iubit de popor.

El trebue să ia regulat parte la toate serviciile bisericii atât Dumineca, cât şi peste săptămână. In primul rând, fiindcă sufletul său are lipsă de aşa ceva şi în al doilea rând ca să fie în stare să îndemne şi pe alţii să vină la adunare.

Rugăciunea şi citirea zilnică a Bibliei, trebue să fie ceva obişnuit şi zilnic în viaţa învăţătorului.

Invăţătorul Şc. Dum. trebue să fie exemplul elevilor săi. »Viaţa învăţătorului este vieaţa învăţaturii«. a zis cineva. Isus a zis şi »Urmaţi-mă« Şi ucenicii au urmat Invăţătorul lor. Apostolul a zis, »Păşiţi pe urmele noastre«. Frate învăţător, dacă elevii tăi te-ar urma ar fi ei mai buni creştini? Poţi să le spui, »copii, urmaţi-mă în vorbe, fapte şi trai« etc.!

Biblia să fie cetită, studiată şi trăită de învăţător. El trebue să fie familiar cu ea. Pasagele şi versetele mai însemnate din Biblie, să fie uşor găsite de învăţător, Biblia să fie adusă de el în clasă.

Ca nu cumva zicala, »Doctore vindecă-te pe tine însuţi« să se aplice învăţătorului Şc. Dum., e bine ca el să caute să-şi câştige — atât cât atârnă de el — noi cunoştinţi. Deci, să se ferească de lenevire şi de încredere în sine. Revistele noastre »Farul Creştin« »Indrumătorul Creştin«, »Călauza«, Studii din Noul Testament şi Armonia Evangeliei de fr. I. Socaciu, Studierea cărţilor Biblice de fr. V. Prodan etc. vor îmbogăţi cu-

urmare în pag. 31

Lecţiunile Şcoalei Duminicale

Lecţ. 1 5 Ian. 1947

Un început bun

Text: Iosua 24. 14—28, Matei 7. 24—27.

Cuv. de aur: „Invaţă-mă, Doamne, calea orânduirilor Tale, ca s'o ţin până la sfârşit" Ps. 119, 33

Explicaţiuni: Adunarea aceasta a avut loc după cucerirea şi împărţirea Canaanului. Sihem înseamnă omoplat, e locul unde s'a oprit Avram şi a ridicat un altar. Se află la poalele muntelui Garizim. E cel mai vechi loc sfânt din istoria Evreilor. Sihemul era în fruntea cetăţilor din Samaria.

Invăţături spirituale:

1. *Temeţi-vă de Domnul.* v. 14. Aceasta e o poruncă care nu prea se potriveşte pentru nişte oameni ce sunt gata să facă voia stăpânului lor. E mai mult pentru cei neînţelegători şi îndărătnici. Un copil ascultător şi iubitor n'are nevoie de o astfel de poruncă. Dacă eu sunt un om cinstit numai de frica poliţiei, jandarmilor şi a justiţiei, nu prea mare deosebire e între mine şi un răufăcător. Dacă sunt creştini numai de frica iadului, nu ştiu dacă voi ajunge în cer. »Cine Mă iubeşte va fi iubit de Tatăl. Eu îl voi iubi şi Mă voiu arăta lui« (Ioan 14. 21). Astăzi ar trebui în loc de »Temeţi-vă» să zicem »Iubiţi dar pe Domnul toţi cei iubiţi de El« (Ps. 31. 23).

2. *Alegeţi astăzi...* v. 15. »Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni« Nimeni nu poate merge pe două căi opuse. Fiecăruia i se cere o clasificare a stării lui sufleteşti. Domnul nu obligă pe nimeni ca să-I slujească de silă. Insă, dacă cineva se hotărăşte să-I slujească apoi trebue s'o facă din toată inima. *Astăzi* ţi se cere să te hotăreşti cui vrei să slujeşti. Astăzi e ziua ce ţi-o dă Domnul. Cine n'o face astăzi aproape e sigur că n'o va face niciodată. Unde e Faraon, Felix (Fapt. 25. 25) şi alţii cari au amânat? Dacă Dumnezeu îţi zice astăzi, nu trebuia să te crezi mai înţelept ca El zicând »mâine«

3. *Scoateţi dar Dumnezeii.* v. 23 »Vom sluji Domnului« a zis poporul.« Insă Dumnezeii străini se aflau în casele lor. Ce mare rătăcire sau înşelăciune de sine. »Vom sluji...« când: mâine, poimâne? Pe Domnul în viitor, iar în prezent dumnezeii streini sunt în milocul nostru. Scoateţi afară toţi dumnezei streini. »Nici unul să nu rămână« a zis Ilie. Nimic din ceea ce aparţine păcatului, firir pământeşti sau lunii să nu se afle în voi. Nici să nu se pomenească astfel de lucruri în mijlocul vostru zice marele apostol Pavel. Lepădaţi orice răutate. (II. Petru 2. 1) Omorâţi mădularele voastre cari sunt pe pământ... (Colos. 3; 5—9). E greu? Dar uşor a fost pentru Israil să cucerească Ierihonul şi să nimicească pe Canaaniţi? Insă dacă

Domnul a fost cu ei a fost uşor. Pot totul în Hristos care mă întăreşte. (Filip. 4. 13).

Intrebări:

Cui s'a hotărât Israel să slujească? S'au ţinut de promisiune? Au scos ei dumnezeii streini? Poate locui Domnul într'o inimă care, nu-i curată? Prin cine putem noi scăpa de păcatele noastre?

Lecţia 2 12 Ian. 1947

Dumnezeu a plănuit o lume bună

Text: Genesa 1. 1—31, 2. 1—3

Cuv. de aur: „Toate lucrurile au fost făcute prin El, şi nimic din ce a fost făcut, n'a fost făcut fără El« (Ioan 1. 3)

Explicaţiuni: Lecţia de astăzi are ca scop să arate că autorul tuturor lucrurilor văzute şi nevăzute este Dumnezeu. Primele cuvinte ale Cărţii sfinte ne pun în faţa Aceluia care este Isvorul adevăratelor binecuvântări. Existenţa Sa e adeverită prin lucrările Sale. (Ps. 19. 1, Isaia 40. 26, Ioan 38—41). Numai cei răi şi fără minte nu vor să creadă în existenţa lui Dumnezeu. (Ps. 53. 1).

Invăţături spirituale:

1. »*Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său*« v. 27. Nu după chipul unui înger ci al Său. Prin răscumpărare, omul trebue să ajungă la starea originală. Omul prin păcat, a fost despărţit de Dumnezeu. Dela înălţimea sfinţeniei dumnezeeşti a fost doborât la treapta cea mai josnică a păcatului. Iar prin ispăşirea păcatului, el este ridicat la treapta de unde a căzut. Unii spun că aceasta se va întâmpla în cer. Cuvântul lui Dumnezeu nu învaţă aşa. Deosebirea între starea cea din cer şi cea depe pământ va fi aceea că acolo vom avea corpuri spirituale, iar aici din materie. Şi Adam a fost făcut după chipul lui Dumnezeu având un corp ca al nostru. Deci, chiar aici un om trebue să ajungă la starea în care a fost făcut primul om.

2. »*Erau foarte bune*« v. 31. Şi dacă ne uităm cu băgare de seamă la lucrările lui Dumnezeu, chiar acum după ce cu intrarea păcatului în lume şi-au pierdut din frumuseţea dintâi, totuş sunt bune Priviţi stelele într'o noapte senină priviţi pădurile primăvara şi florile de pe câmp într'o lună de Mai. »Priviţi crini« a zis Isus. Câtă frumuseţe! şi toate acestea le-a făcut Dumnezeu. Aceasta ne arată că aşa-i place Lui, numai ceeace e frumos, bun, plăcut şi cu rânduială. Şi cât de trist e că la mulţi dintre aceia care îşi zic copii ai Lui, nu le plac lucrurile făcute de El. Ei cred că a fi un copil a lui Dumnezeu trebue să umblii tot cu ochii plecaţi, să umblii îmbrăcat în zdrenţe şi murdar. Ce rătăcire Lucrurile făcute de Dumnezeu la început erau foarte bune. Şi cele din cer vor fi minunate. (Apoc. 21. 22). Iar aici ca să fii mântuit trebue să trăieşti cât mai mizerabil? Se poate aşa ceva? Nu e o insultă la adresa lui Dumnezeu? Când credem că El doreşte ca acei ce-I sunt copii oare să nu iubească

frumosul, curăţenia şi buna orânduiala? Vreţi sa cunoaşteţi pe Dumezeu şi caracterul Sau? Priviţi crinii (florile) şi învăţaţi să iubiţi ce-a facut El. Dumnezeu doreşte un om sfânt, sănătos, curat. Şi aşa sunt copiii Lui.

3. *Dumnezeu i-a binecuvântat.* v. 28. Acesta a fost şi este planul lui Dumnezeu cu privire la lumea aceasta. Să fie fericită nu nenorocită. Binecuvântată şi nu blestemată, în rai nu în iad. Pentru aceasta a venit şi Domnul. Şi aceasta nu numai în cer, ci chiar aici pe pământ. Pentru aceasta creştinii trebue să fie sarea pământului. Tot ce a făcut pe pământ a făcut pentru om. Lui i le-a supus. v. 28. Acesta a fost gândul Lui atunci. Oare l-a schimbat acum?

Intrebări:

Cum au fost lucrurile făcute de Dumnezeu? Pentru cine le a făcut? Poate fi omul readus la starea în care a fost când l-a creiat? Cum? Aici sau în cer?

Lecţia 3 19 Ian. 1947

Prin neascultare lucrurile merg rău

Text: 2. 15—17, 3. 1-6, 13—19.

Cuv. de aur: „Noi rătăceam cu toţii ca nişte oi, fiecare îşi vedea de drumul lui, dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturora". Isaia 53. 6.

Explicaţiuni: Eden înseamnă plăcut şi se afla în ţinutul numit Mesopotania între râul Tigru şi Eufrat.

Invăţături spirituale:

1. ...*Vei muri negreşit.* v. 17. Ce cuvânt straşnnic şi solemn şi totuş trebuincios! Viaţa lui Adam atârna de deplina lui ascultare întemeiată pe o desavârşită încredere în adevărul şi iubirea Aceluia care-i dăduse toate în stăpânire. Şi aceasta fără altă condiţie decât aceea, ca el când va privi pomul oprit să-şi aducă aminte de Dumnezeu. Insă şi aceasta i s'a părut prea grea. N'a ascultat. Dar a trebuit s'o plătească scump. La fel păţesc toţi ceice vor merge pe urmele lui.

2. *»Oare a zis Dumnezeu cu adevărat?«* v. 3. 2. Cu aceste cuvinte a venit satana atunci şi tot aşa vine şi astăzi. Scopul i-a fost şi este să bage îndoială faţă de bunătatea şi adevărul lui Dumnezeu. Faţă de astfel de întrebări cu privire la bunătatea lui Dumnezeu ar fi trebuit să fie simplu, ferm şi hotărât: »Inapoia mea, Satano! Eu nu discut cele spuse de Dumnezeu. Eu ştiu că mă iubeşte şi că tot ce mi-a spus e adevăr«. El m'a făcut fericit, mi-a dat toate în stăpânire de bună voie«. Păcatul Evei n'a fost atunci când a mâncat ci când a primit să discute cu privire la bunătatea şi adevărul lui Dumnezeu. A primit să discute cu cineva care-L face pe Dumnezeu mincinos: »nu veţi muri« Intâi bagă îndoială şi apoi contrazice. Ce grozav! Şi să discuţi cu astfel de persoane?

3. *»Nici să nu vă atingeţi«* v. 3 A doua treaptă a căderii. Prima când a stat să discute cu Satana bunătatea şi adevărul lui Dumne-

zeu şi a doua a adăugat la cele spuse de El. Să adaugi sau să înlături ceva arată că acel cuvânt nu locueşte în inima ta. Domnul Isus întrebuinţa cuvântul la locul lui şi cu o mare exactitate.

4. *»A mâncat«.* v. 6. Se zice că omul e neascultător şi păcătueşte din cauza multor neajunsuri sau lipsuri. Ce a îndemnat-o pe Eva să păcătuiască? S'a simţit ea rău în rai? N'a avut ce mânca, nu erau destule fructe? Cu toate acestea a mâncat. Aceasta înseamnă că cel ce păcătueşte o face pentrucă iese de sub influenţa lui Dumnezeu şi intra sub cea a Satanei. Nimeni în lumea aceasta care a intrat în discuţie cu satana n'a scăpat să nu fie înşelat. Primii oameni au ajuns să calce direct porunca lui Dumnezeu, pentrucă au stat de vorbă cu vrăşmaşul lui Dumnezeu şi a sufletelor noastre.

5. *»Să mănânci iarba de pe câmp«.* v. 18. N'a fost mulţumit omul cu hrana ce o avea în grădină, iată că acum se va mulţumi cu iarba de pe câmp. Aci duce neascultarea. Dumnezeu nu se lasă batjocorit. Când Domnul zice: »să nu mănânci«, toţi draci dacă ar veni şi te-ar îmbia să mănânci, nu asculta. Dumnezeu e precis în sfaturile Sale. Deschide urechea şi inima bine. Altcum vei plăti scump orice a atere. Nu crezi? Intreabă-l pe Moise, Saul, Iona, etc. Domnul Isus zice: »Cine are urechi de auzit să audă« şi să înţeleagă Iată-i pe strămoşii noştrii scoşi afară. Unde duce neascultarea! Când erau lângă Domnul erau fericiţi, plini de îndrăsneală. Dumnezeu era în societatea lor. Era prietenul lor intim. Acum frica e în sufletul lor. Ruşinea îi cuprinde, caută un adăpost şi nu-l găsesc. Cum e sufletul tău? Dacă e neliniştit, plin de frică şi nesiguranţă, înseamnă că relaţiile tale cu Domnul nu sunt normale. In cazul acesta nu căuta să arunci vina pe altcineva, ci aruncă-te la picioarele lui şi cere-i iertare. Aceasta e singura soluţie. Cei din Eden sau desvinovăţit, dar în zadar. Vina a rămas asupra lor, fiindcă n'au cerut iertare.

Intrebări:

Câţi pomi erau în mijlocul grădinii? Din care pom au mâncat ei? Ce s'ar fi întâmplat dacă mâncau şi din pomul vieţii? A făcut rău Dumnezeu că i-a scos afară din Eden?

Lecţia 4 26 Ian. 1947

Păcatul aduce nimicire

Text: Geneza 6.3-8, 11-14, 17-22

Cuv. de aur: Toţi s'au rătăcit, toţi s'au dovedit nişte netrebnici, nu este nici unul să facă binele nici unul măcar. Ps. 14. 3.

Explicaţii: Unii susţin că fiii lui Dumnezeu ar fi îngerii. Aceasta e greşală deoarece îngerii sunt duhuri cereşti. Ei nu se însoară, nici nu se mărită a zis Domnul Isus (Mat. 22. 23). Se crede că fiii lui Dumnezeu sunt urmaşii lui Set, iar fetele oamenilor sunt urmaşii lui Cain.

Invăţături spirituale:

1. Atunci Dumnezeu a zis: *»Duhul meu nu va rămânea.* v. 3.

Când a zis: Despărţirea de orice rău este principiul lui Dumnezeu, şi nu se poate călca acest principiu fără a se aduce o pagubă foarte mare adevărului. »Despărţiţi-vă de ei, zice Domnul...« II. Cor. 6. 14—18, Dumnezeu nu se serveşte de mijloace pentru a-Şi răspândi adevărul sau pentru a apăra interesele acelora care sunt chemaţi a fi martorii Lui pe pământ. Amestecul celor sfinte cu cele lumeşti nu poate da alt rezultat decât cel din lecţia noastră.

2. *»Am să şterg depe faţa pământului«* v. 8. Lucrul care a stricat calea lui Dumnezeu trebue nimicit cu desăvârşire. Păcatul a întinat totul. Eva n'a fost mulţumită să mănânce numai ea ci a dat şi bărbatului ei. Aşa ca păcatul să fie desăvârşit. Deaceea şi Dumnezeu hotăreşte nimicirea cu desăvârşire a păcatului împreună cu păcătoşii. Dacă Domnul vede că inima omului merge din rău în mai rău şi nu mai e speranţă de îndreptare atunci nimicirea e hotărâtă. Astfel a nimicit cetăţile Sodomei şi Gomorei. Pe Egipteni, Canaaniţi, Israeliţi în pustie şi pe toţi care s'au abătut şi n'au luat în seamă Cuvântul Său. (II. Petru 2. 3—6, Atâta timp un lucru are preţ în ochii Domnului cât e curat şi nealterat. Iar în clipa când s'a stricat nimicirea îl aşteaptă. Nici origină, nici trecut glorios, nimic nu-l salvează.

3. *Neprihănit şi fără pată.* v. 9 Iată un exemplu viu pentru cei ce spun că e imposibil să te păstrezi curat într'o lume de nelegiuiţi. Dumnezeu mărturiseşte că era fără pată. Şi fiindcă s'a ţinut curat de întinăciunea lumii şi Dumnezeu în ziua încercării ştie să-l salveze (Apoc. 3. 10). Numai două clase de oameni sunt: păcătoşi sortiţi pierzării şi neprihăniţi care vor fi izbăviţi. Din care clasă faci parte tu? Dacă faci din prima parte, prin sângele Domnului poţi trece în clasa celor neprihăniţi şi vei fi salvat. Corabia e mult prea mare ai loc şi tu.

Intrebări:

Cine au fost fii lui Dumnezeu? Ce păcat mare au făcut fiii lui Dumnezeu? Poate trăi un om, o viaţă sfântă în mijlocul unei lumi păcătoase? Câte suflete neprihănite au fost în zilele lui Noe? Care e soarta unui păcătos?

Lecţia 5. 2 Febr. 1947

Urmările părăsirii lui Dumnezeu

Text. Genesa 11:1-9.

Cuv. de aur: „Vai — zice Domnul — de copiii răsvrătiţi, cari iau hotărîri fără Mine".

Explicaţii. Şinear se numea ţinutul dintre râurile Tigru şi Eufrat. Babel = încurcătură. Pe ruinele ei s'a zidit mai târziu s'a zidit Cetatea Babilon, cea mai renumită cetate din timpul Imperiului Babilonian.

Invăţături spirituale:

1. *Să ne facem un nume.* v. 4. Inima omenească, caută întotdeauna să-şi facă un nume, un centru. Vrea să aibe ceva pe pământ. Dumnezeu le-a încurcat planul în câmpia Şinear, însă ei

nu s'au lăsat bătuţi. Au plecat de acolo şi oriunde au ajuns au căutat să se asocieze şi să-şi facă un renume. Aşa e omul fără Dumnezeu, nesigur, fără adăpost, fără linişte şi disperat. Munceşte fără nici un rezultat. Multe asociaţii sunt pe pământ, iar prima a fost cea din Şinear. Şi scopul ei se potriveşte de minune cu cel din veacul nostru.

2. *Şi Domnul i-a împrăştiat.* v. 8: Dacă Domnul nu zideşte, degeaaa se chinuiesc cei ce ar vrea să zidească. S'au apucat fără Dumnezeu şi rezultatul a fost falimentul. Asta a fost soarta primei asociaţii fără Dumnezeu, şi acelaşi rezultat îl vor avea toate câte vor fi pe pământ. »Despărţiţi-vă de Mine şi nu puteţi face nimic« a zis Isus. Numai planuri, vorbe şi muncă zadarnică.

Ori de câteori s'au apucat oamenii să facă ceva fără Dumnezeu, au ajuns la acelaş rezultat ca cei din Şinear. Incurcătură goală şi ori de câte ori se ivesc neînţelegeri şi se încurcă limbile, să te gândeşti: nu cumva aţi început fără El?

Lecţ. 6 9 Febr. 1947

Dumnezeu face un legământ

Text. Genesa 12:1-9; 15:1-14; 17:1-9.

Cuv. de aur: »Voi pune legământul Meu între Mine şi tine şi sămânţa ta după tine din neam în neam; acesta va fi un legământ veşnic, în puterea căruia Eu voi fi Dumnezeul tău şi al seminţiei tale« Gen. 17:7.

Explicaţii. Avram (tatăl unei mari mulţimi) a plecat din Ur (lumină) din Mesopotamia şi s'a oprit în Haran (muntean) de acolo a plecat şi a venit în Canaan (regiunea de jos) în Palestina de azi. Aici Domnul i s'a arătat din nou şi i-a promis toată ţara Canaanului.

Invăţături spirituale:

1. *Un neam mare.* v. 2. Gândul lui Dumnezeu cu privire la poporul Lui şi la Impărăţia Sa, a fost şi este măreţ şi minunat. Noi căutăm să-l micşorăm şi să-l dispreţuim. El întotdeauna vorbeşte despre ceva mare. Nicăiri în Biblie nu veţi găsi cuvinte cari să arate că lucrurile sau oamenii Lui vor fi de aşa natură ca să-ţi inspire teamă sau disperare Din contră, îţi dau curaj, te inspiră, te înflăcărează, etc. »Voiu face un neam mare«, »El va fi mare«, »Porţile locuinţelor morţii nu o vor birui« Mat. 16:18; Luca 1:15, 32. Şi nu numai că a promis dar aşa a şi fost şi este. N'a fost Avvram mare — Prietenul lui Dumnezeu — Dar Moise, Ilie, Samuel, Daniel, Ieremia, Ioan Botezătorul, Pavel, etc. Apostolul când vorbeşte despre oamenii lui Dumnezeu, din cauza numărului lor mare îi aseamănă cu un nor. Evr. 12:1. Iar noi, ca să ne justificăm pe noi şi slăbiciunile noastre, ne ducem mereu cu gândul la cuvintele: »Nu te teme turmă mică« Luca 12:32, sau la lepădarea lui Petru, necredinţa lui Toma, etc. Insă uităm, sau nu vrem să recunoaştem că acestea au fost numai momente

şi clipe din viaţa lor şi nu caracterul vieţii de copil al lui Dumnezeu. Nu, nu, departe de noi gândul că ceeace aparţine lui Dumnezeu e mic, slab, vrednic de dispreţ. Poporul Lui e mare, sfânt şi face lucruri mari, I. Pet 2:5-10.

2. *Vei fi o binecuvântare* v. 2. Voia lui Dumnezeu a fost şi este ca aleşii Săi să fie o binecuvântare pentru lume. Ei sunt »sarea pământului«. Vrea ca prin ei cei pierduţi să cunoască de Mântuitorul lor şi să simtă dragostea părinteasca a lui Dumnezeu. Şi în adevăr aşa a fost şi este. Priviţi-l pe Iosif în Egipt, Pe Daniel in Babilon, pe Pavel printre neamuri etc. Acesta a fost şi este singurul scop al chemării noastre. Sa fii o binecuvântare pentru toate familiile pământului. Fără deosebire de rasă naţiune sau limbă. Toate acestea le face Domnul prin noi. »Voi face... Voi binecuvânta« zice Domnul. Aşa că toate sunt ale Lui. Toată lucrarea o face El şi o poate face fără noi. Insă în îndurarea Lui cea mare a găsit de bine s'o facă prin noi. II Cor. 4.1.

3. *Să păzeşti legământul Meu*, 17:9. Aceasta e datoria unui suflet mântuit. »Păstrează ce ai ca nimeni să nu-ţi ia cununa« Apoc. 3:1 Nu să câştigi tu, ci să păzeşti să păstrezi ce altul a câştigat pentru tine. E greu? Dacă cineva ţi-ar face un mare dar şi ţi-ar spune: »păstrează-l pentru tine« Ar fi un lucru greu? Ei bine, aşa e şi cu cele dumnezeeşti. El zice: »Eu voi face« »Eu îţi voi da«. etc. Tu numai să păzeşti, să păstrezi ce ţi s'a încredinţat Puţină atenţie îţi trebue. Sarcina Lui e uşoară jugul bun.

Intrebări:

Care a fost scopul chemării lui Avram? A fost o binecuvântare pentru alţii? A ajuns un neam mare? Care sunt fiii lui Avram? Tu faci parte din neamul lor?

Lecţia 7 16 Febr. 1947

Pentru ce a venit Isus

Text: Ioan 1. 1—5, 9—7, 10. 1-18, Luca 20. 9—16

Cuv. de aur: „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neţinându-le în socoteală păcatul lor" II Cor. 5.19

Invăţături spirituale:

»*In El era viaţa*«. Prin căderea în păcat oamenii au ajuns supuşi morţii. Nimeni n'a putut schimba această stare. Toţi prorocii n'au putut să aducă vieaţa. Ei doar au putut să vorbească despre ea. Nici sistemul jertfelor n'a putut aduce vieaţa. Numai în El era vieaţa.

»*Eu am venit... ca să aibă vieaţă*«, *El a trebuit să vină ca să aducă vieaţa*. Noi nu putem primi vieaţa în alt fel, decât numai în felul acesta Eram ca cel căzut între tâlhari, care era aproape mort, nu se putea ridica singur, trebuia să vină Samariteanul milostiv ca să-i aducă vieaţa.

»*S'o aibă din belşug*« El n'a adus o vieaţă săracă, o viaţă cu sbucium, cu nemulţumiri şi frământată de îngrijorări. El vrea să dea o vieaţă deplină, să nu duci lipsă de nimic. »Voi aveţi, totul

deplin în El« (Col. 3. 10) Ţi-a adus El o aşa vieaţă?

»*Păstorul îşi dă vieaţa pentru oi*«. Aşa a făcut El. Pentru aceasta a venit. El Şi-a dăruit vieaţa ca noi să avem vieaţă.

Intrebări: 1. De ce a venit Domnul Isus? 2. Ce fel de vieaţă a adus Domnul Isus? 3. Pentru cine a adus El vieaţă? 4. Are grijă El de ai Săi?

Lecţia 8 23 Febr. 1947

Cum mântue Isus de păcat

Text. Luca 5 17—26: Ioan 4:1—42

Cuv. de aur: „Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoşi dintre care cel dintâi sunt eu.

Explicaţii: In prima parte a lecţiei Il găsim pe Isus în Capernaum. Luca numeşte cetatea Sa deoarece aici îşi stabileşte reşedinţa. Acesta a fost oraşul unde a făcut cele mai multe minuni. Iar în a doua parte la fântana lui Iacob lângă Sihem, unul dintre cele mai însemnate oraşe ale Samaritenilor şi locul unde se afla cel mai vechi altar din istoria lui Israel.

Invăţături spirituale

Păcatele îţi sunt iertate. v. 20. Oamenii l-au adus cu el să fie vindecat iar Domnul în loc să-l vindece îi iartă păcatele. Aceasta înseamnă că boala sufletească trebue vindecată înaintea celei trupeşti şi că sufletul e mai de preţ ca trupul. Apoi mai înseamnă că, cele mai multe boli trupeşti, sunt din cauza păcatului. Omul acesta se pare că a suferit de multă vreme încât vecinii au venit în ajutorul lui. Cu toate acestea păcatul lui era mai îngrijorător decât boala sa.

2. *Când le-a văzut credinţa.* v. 20. Numai credinţa e aceea prin care putem fi iertaţi, şi fără credinţă e cu neputinţa să fim plăcuţi Lui«. Evrei 11:6; Ea este mâna prin care putem primi darurile şi binecuvântările cereşti. »Cine va crede se va mântui, cine nu... se va osândi«. Iar a crede înseamnă să-L primeşti pe Domnul Isus în inima şi vieaţa ta. Iar tuturor celor ce L-au primit... lea dat dreptul să facă copii ai lui Dumnezeu. L-ai primit? Il ai în viaţa ta?

3. *Le-a văzut credinţa...* Cum credinţa se vede? Nu e ceva ascuns? Da, credinţa adevărată se vede. O poate vedea oricine. Ea e folositoare celor din jur. Credinţa mântuitoare leagă ranele sângerânde astâmpără foamea celor flămânzi. Ea dă orice piedică din calea ei şi nu se dă înapoi în faţa greutăţilor. Ea jertfeşte totul, numai ca să poată ajuta pe cei din jur. uită de sine, se duce şi vesteşte celor din jur vestea bună a Evangheliei. Numai această credinţă mântue. Cine zice că are credinţă însă numai el o ştie fiindcă e. ascunsă în inimă, mă tem să nu fie o credinţă de felul celei din Iacob 2:20; Ce fel de credinţă ai? Poţi s'o arăţi? Cercetează-te şi vezi.

Intrebări:

Cine are putere să ierte păcatele? Cine primeşte iubirea? Poate fi mântuit cineva fără credinţă?

Cum putem cunoaşte că cineva are credinţă?

Mecţ. 9 2 Martie 1947

Cum scapă Isus pe oameni de iubirea de sine

Textul Lc. 5.27—22; 19,1—10

Cuv. de aur: „Pentrucă Fiul Omului a venit să caute şi să mântuiască ce era pierdut". Lc. 1.9.10.

Explicaţiuni: Levi sau Matei era vameş sau perceptor la Capernaum şi strângea impozitele pentru Romani. Zacheu era mai marele vameşilor din Ierihon ca un administrator financiar de azi. Vameşii, din cauză că au intrat în slujba Statului Roman şi fiindcă storceau dări grele de pe spinarea poporului, erau batjocoriţi de ceialalţi Evrei. Lc. 19:7

Pentru ca să scape pe oameni de iubirea de sine.

Domnul Isus dă atenţie atât în cazul lui Levi cât şi al lui Zacheu ne este arătat că El i-a văzut şi s'a apropiat de ei. Şi atenţia aceasta îi cucereşte, Ei erau oamenii banului. Şi pentrucă se iubeau pe ei, nu odată au recurs la înşelăciune. Acum însă. când se apropie Domnul Isus, această dragoste faţă de ei începe să se clatine.

Apoi El îi cheamă. »Vino după Mine«,. „dă-te jos" sunt cuvintele Lui. Aceasta e o mare onoare pentru ei. Nu s'au aşteptat niciodată la aşa ceva. Zacheu dorea doar să-L vadă şi acum iată e chemat pe nume de Marele Invăţător. Ce lucru neaşteptat! Inima începe să bată de emoţie. In mod tainic dragostea lor se leagă de El. Ei îl iubesc şi deaceea pleacă în urma Lui. Dragostea atrage dragostea. Dragostea îi face să asculte chemarea Lui. Tu ai ascultat chemarea Lui? Ai părăsit totul? Nu cumva ai lucruri pe care le iubeşti mai mult ca pe El?

El petrece cu ei. Acest fapt îi copleşeşte. Dragostea Lui i-a biruit. Iată-L pe Domnul Isus în casa lor. Aici culminează fericirea lor. El e acum prietenul lor iubit. Nu au pe nimeni altul mai scump. El e comoara lor. Părtăşia cu Hristos aduce descătuşarea complectă a omului de iubirea de sine.

Roadele scăpării de iubirea de sine. Priviţi pe Zacheu cum, imediat ce e eliberat, devine un mare altruist! Jumătate din avere el dă săracilor. Ce exemplu minunat! Iubind pe Domnul Isus noi iubim pe cei din jurul nostru. Această scăpare nu poate fi ascunsă, ea e vizibilă. Timpul nostru, banii, casa tot ce avem şi tot ce suntem nu mai e în funcţie de noi ci de El. A ajuns vieaţa ta la aşa stare?

Invăţături practice

1. Nimeni prin puterile sale nu se poate scăpa de iubirea de sine.

2. Numai prin Hristos ajungem eliberaţi de această sclăvie crudă a eului; primindu-L pe El ca obiect al dragostei noastre, vieaţa întreagă devine schimbată.

3. Semnele iubirii de sine: mândria, ambiţia, prefăcătoria, iubirea de bani, satisfacerea poftelor, etc. — totul pentru sine (Gal. 5.13-21).

4. Semnele celui scăpat: umilinţa, sinceritatea, răbdarea, ajutorarea altora, etc.

5.19-21).

5. Pentru ca oamenii să fie scăpaţi trebue arătată dragostea Domnului Isus prin cuvânt şi vieţuire a le mărturisi cum ai fost scăpat tu.

6. Nu poţi spune despre dragostea Lui dacă n'ai primit-o încă şi nu trăieşti zilnic cu El.

Intrebări: Unde se vede la Levi şi la Zacheu iubirea de sine? E uşor lucru să fii robul tău? Ce a făcut Dpmnul Isus ca să-i scape? Ce au făcut ei ca să fie scăpaţi? Fiecare să se întrebe pe el: Eu sunt scăpat de iubirea de sine?

Lecţ. 10 9 Martie 1947

Cum scapă Isus pe oameni de disperare

Text Lc. 7.36-50; Ioan 20.1-2, 11-13

Cuv. de aur: „Domnul mă va isbăvi de orice lucru rău, şi mă va mântui ca să intru în Impărăţia Lui cerească." II Tim. 4 19.

Explicaţiuni: Femeia păcătoasă nu e Maria Magdalena şi nici Maria din Betania din Mat. 26.7. Ea e o necunoscută. Cazul din Lc. 7.37 s'a petrecut în al doilea an al misiuni., iar cel din Mat. 26.7 înaintea morţii Domnului.

Oamenii şi disperarea. Disperarea e o stare sufletească dintre cele mai grozave. Cine a ajuns aici e tulburat şi nemulţumit, în faţa lui totul e întunecat şi încep să-l frământe gândurile că nu se mai merită să mai trăiască. Cauza ei poate fi păcatul (Lc. 7.37-39). o dorinţă neîmplinită, o durere sau un faliment oarecare. Foarte de multe ori ea se manifestă prin lacrimi. Şi când ajung în această stare, oamenii se sbat ca să scape, dar nu pot, sunt ca peştele în mreajă.

Numai Domnul Isus poate scăpa. Oamenii nu pot scăpa de durere. „Iertate-ţi sunt păcatele" spune El femeii. El a văzut adevărata cauză a disperării ei. La fel El a cunoscut durerea Mariei. pentru a scăpa de disperare El dă la o parte motivul determinant. Adică El nu caută să mângâie pe cei întristaţi ştergându-le lacrimile ci înlăturând cauza care face să se verse lacrimi, El umple golul care e în sufletul nostru, atât în cazul femeii păcătoase cât şi al Mariei, El face acest lucru şi lacrimile încetează.

El înlătură disperarea. „Du-te în pace" El nu îndulceşto starea de disperare ci o înlătură. El tae răul şi sădeste binele, face să înceteze furtuna şi aduce liniştea. Şi aceasta nu e numai ceva pentru un moment ci ea va dăinui.

Partea credinţei. Această scăpare de disperare El o face ca răspuns la credinţa noastră în El. Şi nicidecum în urma meritelor noastre. Domnul Isus când vrea să justifice pe femeea păcătoasă în ochii lui Simeon, îi arată lucrările, căci numai prin lucrările ei putea Simon vedea credinţa ei. Dar când vrea să trimită pe femeie să meargă în pace, El pomeneşte credinţa ei şi nu faptele. Credinţa e singura care face legătură între noi şi El. Prin credinţă primim totul.

Învăţături practice

1. Trebue să vii la Domnnl Isus cu orice stare de disperare. Lc. 7.37
2. Să nu ţii seama de părerea oamenilor despre tine ci de a Domnului Isus. (Lc. 7.39).
4. Domnul Isus are să-ţi spună o vorbă ascultă-L (v.40)
4. Să spuni celorlalţi disperaţi cum ai fost tu scăpat de Domnul. (Ioan 20.18).

Intrebări asupra lecţiei: Şi-a făcut Simon datoria de gazdă faţă de Domnul Isus? 2. Cum a privit Simon pe această disperată? Cine poote iubi mult? 4. De ce a iubit Maria Magdalena aşa mult pe Domnul Isus? Fiecare să se întrebe pe sine: Cât iubesc eu pe Domnul Isus?

Lecţ. 11 - 16 Martie 1947

Isus întâmpină greutăţi

Text: Ioan 11.,5—10, 47—57, Lc. 19. 41—20 8. 19—26

Cuv. de aur: „Dacă sunteţi batjocoriţi pentru Numele lui Hristos, ferice de voi!" I Petru 4. 14

Explicaţiuni: Cele istorisite de Ioan s'au petrecut cu o săptămână şi ceva înainte de Paşti, iar cele istorisite de Luca în săptămâna Paştilor, adică înaintea morţii Domnului Isus. Inainte de învierea lui Lazăr, Domnul Isus a fost în misiune prin Perea, ţinut în partea stângă a Iordanului şi de acolo vine la Betania, care era lângă Ierusalim în Iudea.

Cine a produs greutăţi Domnului Isus? — *Preoţii* cei mai de seamă«, adică tocmai aceia a căror misiune era să aducă pe oameni la Dumnezeu. Ei au ajuns decăzuţi, reci, oficiali numai, fără Duhul Domnului. Nici ei nu intrau şi nici pe cei ce voiau să intre nu-i lăsau, îi împiedecau. Nu cumva te asemeni si tu cu ei?

— *Cărurarii şi bătrânii,* care erau reprezentanţii culturii şi înţelepciunil, s'au unit cu preoţii şi căutau să-L omoare. Inţelepciunea veacului acestuia nu s'a putut împăca cu planul lui Dumnezeu. (I. Cor. 1. 21, Mat. 11. 25). Ei n'au putut pricepe adevărurile spuse de Domnul Isus pentrucă aveau mintea întunecată de păcat. Peste tot îi întâlnim pe cărturari că încearcă să facă greutăţi Domnului Isus.

— *Ucenicii.* Au fost momente când Domnul Isus a întâmpinat greutăţi chiar şi din partea celor aleşi. Nici ei nu înţelegeau în toate pe Domnul Isus.

Sub ce forma sunt văzute greutăţile?

— *Propunerea de a ocoli suferinţa.* Ucenicii ştiau că în Iudeea El are atâţia duşmani, deaceea, ei ar fi vrut să nu se mai ducă acolo (Mat. 16. 22, Lc. 22. 42) Foarte de multe ori propunerile şi gândurile noastre pot forma greutăţi în calea Lui de a lucra.

— *Lipsa de cunoştinţă.* »Dacă ai fi cunoscut măcar azi«, dar Ierusalimul n'a cunoscut vremea cercetării, şi n'a putut fi scăpat dela prăpăd.

— *Oamenii prefăcuţi caută să-L prindă în vorbe* (Lc. 20. 20). Ei se ţin mereu de capul Lui, dar El înfruntă toate. Nimeni nu poate

pune mâna pe El căci încă nu sosise ceasul.

Invățături practice:

1. Credinciosul trebue să înfrunte greutăți. »Nu e sluga mai mare decât Domnul«. (Ioan 15. 18—21, 16. 1—4, 33 Fapt. 14. 22).

2. Trebue să ascultăm de Domnul nu de oameni, chiar dacă ar fi cei mai buni frați ai noștrii. (Ioan 11. 8—10, Fapt. 5. 29, 21. 12—14).

Intrebări asupra lecției: 1. De ce voia Domnul Isus să vină în Iudea? 2. Nu știa El că are să fie prins? 3. S'a speriat Domnul Isus de greutăți? 4. Cine a produs greutăți Domnului Isus? 5. De ce a plâns Domnul Isus? — Ce li produc eu: durere, greutăți sau bucurie?

Dum. 23 Martie Lecț. 12

Isus hotărît pentru mântuire

Textul Isaia 53.1-12.

Cuv. de aur: „Domnul a găsit cu cale să-l zdrobească prin suferință" Is.53.10

Lecțiunea de azi are ca text cel mai frumos capitol al Vechiului Testament. Luther a cerut dela toți membrii bisericii sale să învețe acest capitol pe din afară, ca pe o poezie.

Cine a crezut?... Isaia începe proorocia lui cu această întrebare. Ea exprimă realitatea dela moartea Domnului Isus. Oare nu L-au batjocorit cu toți? Dar necredința oamenilor n'a putut schimba hotărîrea lui Dumnezeu.

»Disprețuit și părăsit«. După cum credința își are faptele ei, tot așa și necredința și le are pe a ei. Dar nici acțiunea necredinței nu poate împiedeca aducerea la îndeplinire a hotărîrii lui Dumnezeu.

Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor. Aici e arătată lucrarea divină pentru mântuirea celor păcătoși. Ei nu au contribuit cu nimic la mântuire căci *el* spune clar: »noi rătăceam cu toți... fiecare își vedea de drumul lui, dar Domnul a făcut...« El a hotărît ca să nu fie nici un alt nume în care să fim mântuiți, afară de numele lui Isus.

»Prin suferință«. Mântuirea a fost făcută prin cele mai grele suferințe. Domnul Isus avea asupra Lui suferințele și păcatele noastre a tuturor. El a fost zdrobit și străpuns. Priviți-L pe Domnul Isus în Ghetsemani și pe cruce și poate veți înțelege puțin cuvintele: »prin suferință«. Așa a găsit El cu cale.

Invățături practice;

1. Pentru a fi mântuit nu trebue să faci nimic decât să crezi în ceeace a făcut El.

2. Dacă ești mântuit, spune și altora.

Intrebări asupra lecției. 1. Cine a hotărît pe Domnul Isus pentru mântuire? 2. Necredința și atitudinea oamenilor au putut influența și schimba hotărîrea Lui? 3. Dar hotărîrea Lui poate schimba necredința oamenilor? 4. Prin ce sunt mântuit?

Dum. 30 Martie Lecţ. 13

Isus acceptă să fie prețul salvării

Textul: Lc. 22, 14-27 39-48.

Cuv. de aur: „Dar Dumnezeu îşi arătă dragostea faţă de noi că pe când eram noi încă păcătoşi, Hristos a murit pentru noi". Rom. 5.8

Ideia fundamentală a lecţiei de azi e că Domnul Isus a primit în totul hotărîrea Tatălui cu privire la vieaţa şi moartea Sa.

Desbrăcarea Lui. »El s'a des- [illegible] Sine însuşi şi-a luat un [illegible]« Fil. 2.7. Aceasta a- [illegible] Tatăl L-a desbrăcat [illegible] El de bună voie a primit ceea ce a hotărît Dumnezeu.

Vieţuirea Lui. »Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M'a trimis să împlinesc lucrarea Lui« Ioan 4,34. Tot ce El a vorbit şi lucrat a făcut aşa, căci aşa era voia Tatălui. »Aşa se cade — spune El lui Ioan — să împlinim *tot* ce trebue împlinit«, adică să nu lase nimic nefăcut. Iar altădată El spune: »fac totdeauna ce-I este plăcut« Ioan 8,29. Nici măcar o clipă nu şi-a făcut voia Sa. »Căci m'am pogorît din cer ca să fac nu voia Mea ci voia Celui ce M'a trimis« Ioan 6,38.

Moartea Lui. Fiul Omului a venit să-Şi dea viaţa ca »răscumpărare pentru mulţi« Mat. 20,28. Şi această dăruire a vieţii n'a fost forţată ci de bună voie. El spune »nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu dela Mine« Ioan 10,18. Şi acest lucru s'a întâmplat »când a sosit ceasul«. In Ghetsimani, când vede suferinţele grele, preţul mare ce trebuia să-l depună El nu face nimic dela Sine, ci caută să înţeleagă în totul voia Tatălui. Şi ca să fie bine încredinţat, El merge de trei ori în faţa Tatălui. »Facă-se voia Ta« spune El.

Iar după ce a înţeles că da, trebue să moară, El se ridică şi merge chiar în întâmpinarea celor ce veneau să-l prindă. El primeşte să moară, pentru ca noi să fim răscumpăraţi din robia păcatului pentru Dumnezeul nostru. Sângele Lui este preţul răscumpărări noastre. (I Petru 1. 18, 19; Tit. 2 14. Cor. 6 20).

Invăţături practice:

1. Răscumpărarea s'a făcut prin ascultare deplină pentru cei ce-L ascultă (Evrei 5.8,9).
2. Oricine vrea să fie scăpat trebue să primească doar preţul plătit de Domnul Isus în locul său.
3. Cei răscumpăraţi trebue să trăiască ca şi Domnul Isus (I. Ioan 2.6) o vieaţă de ascultare deplină — »tot« şi »totdeauna«.

Intrebări asupra lecţiei: 1. Ce ce a venit Domnul Isus în lume? 2. Putea El să nu asculte de Tatăl? 3. Ştia El că trebue să moară? 4. Dece S'a rugat în Ghetsimani? 5. Fiecare pentru sine: Sunt eu cumpărat cu un preţ?

Intocmite pe Ian., Febr. } de Cenuşă T.

Pe Martie de P. Popovici

***Atenţiune,** Dumineca 5-a Colecta se trimite la Ilie Dărăban str. Pe vale 6 Reşiţa.*

Lecțiunile Soc. Tineretului

Intocmite de Mircu Cocariu

5 Ianuarie 1947.

Anul de îndurare

Isaia 61:1-11

— Cine ar putea să ne spună ce ani am trăit noi până acuma?

— Anul despre care se vorbește în acest text, a fost, va fi, sau este acuma?

— Cui se datorește faptul că noi avem încă viață, iar alți colegi, vecini, frați și surori nu mai sunt?

Anul despre care Cuvântul Domnului ne vorbește aci este:

1. *Un an de mari prefaceri sociale și spirituale.* Privind în urmă anii care a trecut, pe unii i-a îmbogățit, iar pe alții i-a sărăcit. Poate și tu ești unul din aceia, cercetează-te bine și vezi ai progresat cu ceva ori ai dat înapoi? Poate ți-a părut bine de prăbușirea unora, iar de ridicarea altora ai fost gelos. Anul acesta va preface ceva din tine. Poate acesta e ultimul an al tău. Numără-ți zilele să vezi câte mai ai sigure ca să-ți ajungi scopurile! (Daniel 2:21).

Domnul schimbă vremurile, pune-ți increderea numai în El și vei avea:

2. *Un an de nădejde.* Acest an îl trăiesc numai cei mântuiți de Domnul Isus. Anul nădejdii are un anotimp; anotimpul are o lună; luna are o săptămână; săptămâna are o zi; ziua are o oră, ora are un minut și minutul are o clipă când mântuitul va face un salt fericit în veșnicie. Tu trăiești cu această nădejde în suflet? Ce nădăjduiești tu să ajungi anul acesta: milionar, premiantul clasei, sau ceva mare guvernator? Care este nădejdea ta fericită? (Tit.2 13).

Vreau să știi că dacă numai pentru viața aceasta ți-ai pus nădejdea în Hristos ești „Cel mai nenorocit dintre toți oamenii" (I.Cor. 15.19). Bagă de seamă, căci anul îndurării este

3. *Un an de avertisment.* Ai grije, ca nu cumva în anul acesta să sosească și ziua de răzbunare. Dumnezeu este foarte bun, vorbește de un an de îndurare și numai de o zi de răzbunare. El, în a Sa mare îndurare, îți spune dulce, fiindcă te iubește:

„Până când Mă va nesocoti poporul acesta" (Numeri 14:11) (adică tânărul acesta).

„Până când veți iubi deșertăciunea și veți umbla după minciuni" (Ps. 4:4).

„Până când vei păstra gânduri nelegiuite în inima ta" (Ier. 4:14).

„Până când nu veți voi să vă țineți curați" (Osea 8:5).

Iubitul meu tânăr, față de o așa mare îndurare tu cum stai? Mersul tău, viața ta, gândurile tale face bucurie Domnului sau durere?

Dacă Domnul în a cărui vie ești ar căuta rod, ar găsi ceva ori numai frunze?...

Ce ai de gând în acest an?...

12 Ianuuarie 1947

Ce faci tu aici Ilie?

I. Imp. 19:1-18.

Dumnezeu se interesează de starea fiecăruia în parte, ca şi când m'ar avea numai pe mine. Cel ce ştie toţi perii din capul nostru, s'ar putea să nu ştie necazul ori boala mea?

Către Adam a strigat: „Unde eşti?" (Gen. 3:9). Către Cain acelaş glas strigă: „Ce-ai făcut?" Iar către Saul pe drumul Damascului zice; „De ce Mă prigoneşti?" In Biblie avem mii de dovezi în care ni se arată că Dumnezeu este „acelaş ieri, azi şi în veci". „In care nu este nici o schimbare, nici umbră de mutare". Cu acelaş interes, Domnul ne urmăreşte şi acum şi ne întreabă pe nume:

1. Ce faci tu Petrică ori Anică în Adunare?

E sufletul tău copleşit de prezenţa lui Dumnezeu în tine şi cu tine? Atitudinea şi prezenţa ta în casa de rugăciune inspiră pe cei ce intră înlăuntru? Am văzut tineri cari au făcut mult rău în Casa Domnului prin felul lor de a fi. Tinere, prin faptul că Domnul te întreabă: Ce faci în adunare, înseamnă că te iubeşte şi vrea să-I faci bucurie. De aceea Domnul continuă să se intereseze de tine, zicând:

2. Ce faci în serviciul tău zilnic?

Nu vrei să crezi că acelaş glas îţi spune mereu: „Eri ai cântat în cor şi ai spus o poezie în faţa oamenilor, parcă ai fost un înger". Dar aici ce faci cu colegii şi cu supuşii tăi se potriveşte ce ai spus în Biserică?

Cauţi tu să vezi în fiecare client care vine în biroul sau prăvălia ta, pe Domnul Isus? Lucrul încredinţat ţie îl faci ca de ochii lumii sau îl faci conştiincios ca în faţa Domnului? (Colos. 3:17-23, Efes. 6:6 9).

Ochiul Lui te vede dacă eşti sincer cu oamenii sau eşti făţarnic, arăţi numai lucrurile frumoase şi greşelile le ascunzi. (Proverbe 28:19).

3. Ce faci în singurătate?

La foarte mulţi tineri nu le place singuri fiindcă le vine urâtul Dece? Au conştiinţa pătată. Când sunt singuri, Dumnezeu vrea să-i trezească şi lor nu le place curăţia inimii. Deaceea ei voiesc mulţime, gălăgie, joc, serbări, etc. Dumnezeu însă nu era nici în vânt, nici în furtună, nici în cutremur de pământ. Dumnezeu era într'un susur blând şi subţire. Fă-ţi timp ca să stai singur cu Dumnezeu. Nu căuta petrecerile mari şi serbările că acolo deobiceiu nu este Dumnezeu. Acolo oamenii, caută talente, daruri, mărire, etc, dar nu pe Dumnezeu.

Ce bucurie ai face Domnului dacă ai căuta un loc unde în fiecare zi să stai de vorbă cu El singur. Ce frumos a spus Domnul despre Pavel: „Iată, el se roagă" (Fapte 9:11). Dacă cineva ar întreba pe Domnul despre tine, ar putea să spună „Iată el se roagă"?

Singur cu Domnul Isus face mai

mult decât cele mai mari serbări din lume. C. Ev. 622.

19 Ianuarie 1947.

Umblarea cu Dumnezeu

Genesa 5:18—32.

Intr'o şcoală învăţătorul a întrebat pe elevi dupăce le-a vorbit despre Dumnezeu, cum cred ei că Enoh a umblat cu Dumnezeu. Printre altele răspunsuri o fetiţă mică a spus şi ea aşa: „Eu cred că Enoh a a mers cu Dumnezeu, a mers cu El până a ajuns la poarta raiului. După aceea Dumnezeu i-a zis: „întră înlăuntru". Aşa a umblat Enoh cu Dumnezeu şi nu s'a mai văzut.

1. *Umblarea cu Dumnezeu cere potrivire cu El.* Despre mulţi oameni se vorbeşte în capitolul acesta însă nu mai despre Enoh se spune că a umblat cu Dumnezeu. Dece?

1) Potrivire în gândire şi vorbire Vorbele sunt produsul gândurilor. Ferice de bărbatul care ziua şi noaptea cugetă la legea Domnului (Ps. 1) Cu cine te potriveşti în gândire petreci vreme multă şi uiţi multe alte lucruri. 2) Potrivire şi la pas. Aici se spune: „Enoh a umblat cu Dumnezeu" Nici înainte nici înapoi, ci cu El. Mare lucru să poţi ţinea cadenţa cu Dumnezeu?! Tu te potriveşti în ceva cu Dumnezeu? Nu iar fi ruşine lui Dumnezeu să meargă cu tine? Dar ţie cu El? Vorbele şi umblarea ta se potriveşte cu a Lui?

2. *Umblarea cu Dumnezeu cere lepădarea de sine.* „Dacă vrea cineva să vină după Mine să se lepede de sine" (Lc. 9:33) Despre o fată nu se poate spune decât că este cinstită ori necinstită. Ori una ori alta. Dumnezeu voia ca noi să fim în întregime pentru El. Noi nu putem umbla şi cu lumea şi cu Dumnezeu. „Voia lui Dumnezeu este sfinţirea voastră" Dumnezeu ne vrea cu gelozie numai pentru sine (Iacov 4:5) Noi nu suntem ai noştrii. suntem cumpăraţi de El. (I Cor. 6:19-B0) Un lucru care-l cumperi îl aşezi unde voeşti şi cum voieşti. Tu te laşi în felul acesta călăuzit de El?

3. *Umblarea cu Dumnezeu are răsplătire.* Ilie pentrucă a umblat cu Dumnezeu a fost invitat de Dumnezeu să vină în cer cu cai şi căruţă de foc. Dacă oamenii ştiu răsplătii pe supuşii lor frumos, oare Dumnezeu să nu ştie cu mult mai mult?! (Rom. 5!17. I Cor. 2;9).

Dumnezeu plăteşte foarte bine dar şi pretinde o purtare şi o umblare corectă.

Dragul meu tânăr eu te întreb cu cine umblii tu mai mult timp în viaţa ta? Şi unde umblii tu, Dumnezen merge cu tine?

Iţi dai seama totdeauna că eşti copilul Lui şi te sileşti să-I faci cinste în orice loc? Dacă umbli cu Dumnezeu se vede ceva în viaţa ta din lucrurile şi obiceiurile Lui?

26 Ianuarie 1947.

Toţi priveau la El.

Luca 4:16—30

Domnul era în satul Său natal şi nu s'a ruşinat să ceară cartea...

spre a ceti în fața tuturor. Lui nu i-a fost frică de batjocorile lor. Tocmai prin faptul că a avut curajul de a ceti din Biblie, cei din sinagogă și-au îndreptat privirile spre El. Să nu uităm că și azi se întâmplă așa.

1. *Lumea privește la noi cum cetim în Biblie*. v. 17.

Avocatul care nu cunoaște legile, niciodată nu va câștiga procesul încredințat lui. Creștinii de azi sunt numai cu numele, dar n'au nicio putere de atracție. (II Tim. 3 : 5). Mulți oameni citesc astăzi Biblia dar cu toate acestea ei nu pot atrage privirile nimănui fiindcă ei o citesc ca pe o carte de povești sau de istorie nu ca pe cartea lui Dumnezeu. Felul cum te apropii de Biblie, felul cum o deschizi și felul cum o citești are foarte multă influență și asupra altora. Un mare învățat englez ori de câte ori auzea pomenindu-se despre Dumnezeu scotea pălăria de pe cap. Tu cum citești Biblia? A făcut ea vreo schimbare în viața ta care schimbare să atragă privirile altora?

2. *Lumea privește la noi cum închidem Biblia*. v. 20.

Dacă stăm mai multe ore într'o farmacie hainele și corpul nostru va lua mirosul de medicamente. Noi niciodată nu ne dăm seama cu câtă atenție lumea privește să vadă cum închidem noi Biblia în inima noastră. Domnul a închis cartea și după aceia privirile tuturor sau ațintit spre El. David spunea: „Strâng Cuvântul tău în inima mea ca să nu păcătuesc". (Ps. 119:11) Noi suntem într'o sinagogă a Satanei. (Apoc. 2 9) Deavolul dă târcoale mereu în jurul nostru. Dacă s'ar întâmpla să ni se confiște toate Bibliile ți-ar rămânea ceva în inimă din ea? Cu Biblia închisă ai putea vorbii lumii?

3. *Lumea vrea să vadă Biblia în fapte*.

„Voi sunteți epistolă cetită de toți oamenii" (II Cor. 3:2) Cum se face din pâine carne și sânge nimani nu știe. Totuși noi vedem pe oameni mâncând pâne și pâinea se face carne... Dacă nu știm explica multe din Biblie să nu ne descurajem, ci să arătăm mereu că noi din ce avem și putere care pe cei necredincioși îi uimește. Domnul Isus toate le făcea de minune. Ai în viață vreun cuvânt de care ți-e drag așa de mult încât ești gata să mori pentru El?!

Tineri și tinere, faceți ca Domnul Isus intrați în casa Domnului, luați Biblia în mână, cetiți, transformați în viața voastră cuvântul și atunci chipul Lui se va vedea în voi. Veți fi apreciați în măsura în care apreciați Cuvântul Domnului.

2 Februarie 1947

Un mare viteaz al împăratului.

II Samuel 23 8-17

Frica este un păcat care ne oprește intrarea în cer și ne aruncă în iad. Frica e un păcat clasat cu minciuna și curvia. (Apoc. 21:8) In zilele obișnuite, vitejii sunt oameni obișnuiți. In zilele grele însă ei își dovedesc vitejia. Mulți duș-

mani a avut împăratul David, însă el pe toţi i-a biruit. Secretul era că el nu pleca la răsboiu fără aprobarea Domnului. Când Domnul îi spunea, el pleca orice l ar fi costat.

1. *Viteazul nu cunoaşte oboseala.*

Cunosc tineri şi tinere, care numai puţin sunt obosiţi, gata au şi cedat. Dum să mai meargă ei la biserică ori în vreo altă misiune că sunt obosiţi. Pentru plăcerile şi ambiţiile lor îşi adună toate forţele numai să nu rămână de ruşine înaintea oamenilor. Pentru Domnul Domnilor, cea mai mică durere de cap sau oboseală îi pune jos îl trânteşte la pământ şi-şi bat joc de ei. Ai luptat vreo-dată cu oboseala ca să faci cinste Domnului în armata căruia eşti înrolat? Ori aşti prisonier de multă vreme?...

2. *Viteazul nu cunoaşte frica.* Bărbaţii lui Israel se dădeau napoi pe înălţimi" v. 9. Eleozar luptă singur, lui nu-i frică nici de trădare. Chiar toţi de m'ar părăsi, Dumnezeu nicidecum. (Evrei 13.5-6) „Carnea şi inima pot să se prăpădească, Dumnezeu va fi pururea stânca mea". (Ps 75-25) Viteazul uită de el însuşi. El are ochii ţintă la împăratul Isus (Evrei 12; 1-2). El n'aude şi nu vede nimic decât biruinţa şi coroana ce o va primi.

3. *Viteazul se face una cu arma.* „El s'a sculat şi a lovit pe Filisteni până ce i-a obosit mâna şi a rămas lipită de sabie". v. 10.

Tinerii noştri vreau să biruiască fără să obosească. Ne mirăm că nu putem birui vrăşmăşia poftelor lumeşti? Am obosit vreodată de prea multă rugăciune? Noi voim să fim viteji să stăpânim poftele trupului şi celelalte dar să nu ne sculăm din pat mai de dimineaţă ca nu cumva să păcătuim, stricându-ne obişnuita odihnă şi leneşul somn.

Tinere iubit, care-ţi place să fii viteaz, lipeşte-te de sabia cuvântului lui Dumnezeu. (Efes. 6:17). Domnul a dat isbăvirea numai după ce mâna viteazului a obosit şi sa lipit de sabie.

Veţi fi mai mult decât biruitori numai cu Hristos care a murit. Dacă-L urmezi pe Hristos Isus trebue să calci pe urmele Lui şi in moarte, apoi vei fi un mare viteaz care Împăratul îl va decora cu cea mai frumoasă medalie.

9 Februarie 1947

Cu cine avem noi luptă?

I. Cor. 9. 24—27

Sunt unii câini, care dacă asvârli cu piatra în ei se apucă şi se luptă cu piatra aceia, în loc să caute de unde a venit. Ce vină are piatra? Vina e aceluia care a aruncat-o. Şi lucrul acesta îl fac şi unii oameni.

Noi oamenii în special tinerii, suntem obiectul sau ţiuta a două mari puteri: puterea lui Dumnezeu şi puterea Deavolului. Şi una şi alta, voesc să ne cucerească... Lupta cea mai mare se dă în duh căci carnea n'are aşa mare preţ.

I. *Puterea Deavolului.*

Ca în orice războiu armele au cuvântul întâi. Dacă e războiu maritim, trebue arme de marinar, iar dacă e războiu aerian, arme aeriene. Războiul duhovnicesc cere arme duhovniceşti. 1. Trebue să cunoşti armele inamicului ca să ştii cum să te aperi ori să ştii poziţia lui, dacă eşti la atac.

2. Ignoranţa nu este o scuză cu care să ne mângăiem dacă am fost biruiţi. Ea nu micşorează ruşinea înfrângerii ori amarul din lagărul inamicului. Din contră, ignoranţa le măreşte durerea, fiindcă-ţi vine gândul că puteai să fii biruitor, dar n'ai voit să te interesezi cu să te fereşti şi cum să ataci.

3. Armele deavolului sunt multe.

Eu aici vă voi enumăra câteva; Duh de ceartă. Cine iubeşte cearta ubeşte păcatul. (Iacob, 3. 14. Prov. 17:19) Duh de neputinţă (Luca 13: 11). La lucrurile noastre noi putem, Dar la lucrul Domnului nu. Duh de frică (II. Tim. 1:7). Le ai biruit?

II. Puterea lui Dumnezeu.

1. Armele lui Dumnezeu contra noastră sunt diferite, însă toate pornesc din dragostea de Tată care vrea numai bine la copiii Lui. (Evrei 12:6-11). Lui Dumnezeu i-a trebuit 80 de ani ca să-l biruiască pe Moise şi numai după acea săpună in lucrul Său. Pentru Iosif a trebuit vreo 13 ani ca după aceea să-l folosească în marele Său plan cel-a avut cu lumea de atunci. Evanghelia e o armă puternică (Romani 1:16). Dacă n'ar fi fost Evanghelia, noi şi acum eram poate prizonierii diavolului.

2. *Armele omului.* Căutaţi, bateţi, cereţi? Dacă în El avem fiinţa viaţa şi mişcarea am putea face ceva fără ajutorul Lui? (Faptele 17:29—39) Fără El n'am putea nici să plângem, nici să răbdăm, nici să ne rugăm. Fără El absolut nimic. „El face rana şi tot El o vindecă" (Plâng. Ier. 3. 37—40.

„Cât de nepătrunse sunt căile Lui. Şi cât de neînţelese judecăţile Lui" (Rom. 11:33).

17 Februarie 1947

O mare biruinţă cu arme ciudate.

Judecători 7:1-22

Multe lucruri ciudate găsim noi in Biblie la care mintea noastră stă în loc fiindcă nu se potrivesc cu logica ei. Madianiţii cu armată de 120.000 de soldaţi bine înarmaţi iar Evrei numai cu 32000 şi aceia slab înarmaţi şi Dumnezeu le spune „Poporul pe care-l ai cu tine este prea mult".. Fricoşii să plece. Rămân 300 şi aceia cu ce arme? O trâmbiţă, un ulcior gol şi o făclie.

I. *Trâmbiţa.* „Să vă uitaţi la mine, şi să faceţi ca mine" v.17.

Azi sunt mulţi credincioşi care strigă cu trâmbiţa, dar n'au niciun efect pentrucă ei nu privesc la Domnul lor ci la lume sau la împrejurări. Mulţi tineri cântă frumos cu gura, cântă frumos cu instrumentele, însă ei nu privesc la Isus ci numai la ei şi la laude...

Unii privesc la Isus, sună cu trâmpiţa, dar ei nu înţeleg dece

trebue spart ulciorul!

In Biblie nu este niciun cuvânt fără rost şi de prisos (Luca 1:37).

Cuvântul Domnului trebue executat chiar dacă nu pricepem rostul Lui. (Ioan 20:31).

II. *Ulcioarele.* Trâmbiţa cel puţin sună, dar ulcioarele ce sunet au?

Tinerii de azi sunt înstare să facă jertfe mari şi lucruri isbitoare dar numai ce trebue nu.

Nu era mai bine să păstreze ulcioarele ca să aibă cu ce bea apă decât să le spargă?

Ah cât e de scump ulciorul tău şi ce frumos e smălţuit cum o să-l spargi?

Suntem gata să sunăm din trâmbiţi, dar nu cumva să ne sdrobească cineva mândria noastră, sau să ne bârfească cineva numele nostru că imediat îi arătăm noi cine suntem!

Domnul însă spune: „Eu locuesc în locuri înalte, dar sunt eu cel ce are inima sdrobită (ulciorul sfărâmat)" Isaia 571:5) Cum se poate lucrul acesta?

III. *Făcliile în mână.* Ce legătură are lumina cu întunerecul? (II Cor. 6:17-17). La războiu se pune mare preţ pe camuflaj de vederea oamenilor. Unde Dumnezeu conduce războiul spune aprindeţi luminile şi ţineţi-le sus cu mâna. Dumnezeu nu luptă la întunerec. Copii Lui sunt copiii luminii, cum ar putea să lupte în întunerec. La întunerec stau hoţii, vinovaţii şi murdarii.

Lupii, în pădure, fug de lumină. Lumina ca să fie văzută trebue ridicată sus. Lumina nu arde sub ulcior. trebue spart ulciorul ca lumina să-şi poată da razele ei afară.

Vreai să ai biruinţă asupra duşmanilor? Sparge ulciorul cuibul marelui duşman mândria Ps. 19:13 Strigă fără ruşine cu trâmbiţa şi atunci lumina ta va lumina şi va băga groaza în duşmanii tăi.

23 Februarie 1947.

Secretul puterii duhovniceşti

Romani 8:28-39

Lumesc şi duhovnicesc; material spiritual; abstract şi concret; tare sau slab; sănătos ori bolnav; toate au explicaţia într'un fel oarecare. Să le luăm frumos ca să ne convingem în ce constă:

1. *Tăria puterii trupeşti.*

Unui trup sănătos ca să se menţină îi trebue o anumită îngrijire: Hrană suficientă şi nutritoare, odihnă bună şi destulă; muncă chibzuită şi curăţenie.

Cu toată grija noastră pe care o dăm trupului, el tot într'o bună zi se va înbolnăvi, se va răci, îşi va pierde tăria şi vlaga şi va putrezi. Dacă oamenii ar fi conştienţi de lucrul acesta nu s'ar omorâ unii pe alţii, pentru aşi satisface momentan plăcerile trupeşti, când ştiu sigur că într'o zi şi trupul lor va putrezi.

2 *Tăria sufletească.*

Dacă trupul, care este aşa de eftin în comparaţie cu sufletul, şi cere atâta grijă pentru al menţine în condiţiuni bune, cât de multă grijă ar trebui să depunem pentru întreţinerea sufletului!? (Mat 16:26)

Pâinea sufletului este Cuvântul Domnul Isus „Eu sunt pâinea vieţii" (Ioan 6:35). Trupul de carne nu poate rezista fără mâncare, dar

sufletul poate? Te hrăneşti tu zilnic din Cuvântul Domnului? Sau la tine trec zile întregi şi nu citeşti nimic din Biblie!

Rugăciunea plămânul sufletului. Atâta trăim, cât ne rugăm. Dacă cu plămânii trupului nu respirăm 1 minut, ne sufocăm; dar cu plămânul sufletului? Acum înţelegi de ce a spus Pavel în I Tesaloniceni 5·17 „Rugaţi-vă neîncetat" Stomacul fără mâncare mai poate răbda, dar plămânul fără aer ba. Te rogi Domnului de mai multe ori pe zi, ori numai seara şi dimineaţa cum ai pomenit dela moşi, strămoşi?! In măsura în care respirăm în aceea măsură elimieăm aerul rău. Lipsa de ruguciune e un păcat (I Sam. 12:23).

Exerciţiul are la fel mare valoare. A câştiga suflete este cel mai mare lucru care poate fi făcut pe pământ. Ce-a făcut Domnul Isus pentru tine? Tu faci ceva pentru alţii?

Vreai să fii tare? Hrăneşte-te bine, respiră adânc şi fă exerciţiu duhovnicesc.

2 Martie 1947

Deosebirea între un credincios şi un necredincios

II. Cor. 6 14—18

Dupăcum uleiul nu se uneşte cu apa şi lumina cu întunerecul, aşa nu se pot unii credincioşii cu necredincioşii în gânduri, vorbe şi fapte. Uleiul stă cu apa în acceiaş oală, însă n'au nici o legătură sau unire una cu alta. Credincioşii pot sta împreună din motive de forţe majore însă ei nu se aprobă unii pe alţii.

I. Negativul credinciosului şi necredinciosului.

— Credinciosul nu poate să tacă ca să nu spună ceva despre Domnul Isus. (Fapt. 4. 14—20).

— Necredinciosul nu poate spune nimic despre Domnul Isus, fiindca n'are experienţă cu El.

— Credinciosul nu poate merge pe cale fără lumină, fără Isus. (Ioan 3. 20)

— Necredinciosul nu poate merge la lumină fiindcă i se vădesc faptele urâte.

— Credinciosul nu poate merge la petrecerile lumeşti. Ps. 1. 3.

— Necredinciosul nu poate sta liniştit până nu ajunge la petreceri (Prov. 6. 12).

— Credinciosul nu se ruşinează de Evanghelie şi de Numele lui Isus. (Rom. 1. 16)

— Necredinciosul nu se ruşinează a batjocorit Evanghelia şi pe Isus.

— Credinciosul n'are obiceiul de a se certa şi de a striga. (I. Cor. 11. 16, Efes. 4. 31).

— Necredinciosul nu poate tăcea până nu spune tot răul ce l are în inimă.

II. Pozitivul credinciosului şi a necredinciosului

— Credinciosul umblă în adevăr (I. Ioan 13).

— Necredinciosul zace în cel rău. (I. Ioan 5. 19, Prov. 6. 18).

— Credinciosul îşi strânge comori în cer. (Mat. 6. 20).

— Necredinciosul îşi strânge comori pe pământ.

— Credinciosul se roagă în continuu (Lc. 18. I. Tesalon. 5. 17)

— Necredinciosul se roagă numai în împrejurări grele.

— Credinciosul se bucură când trece prin necazuri (Iacov 1. 3).

— Necredinciosul îşi pierde capul în necazuri şi se îngrozeşte.

— Credinciosul caută de lucru şi lucrează cu toată inima pentru Domnul Isus.

— Necredinciosul caută să scape de lucru şi acel lucru pe care-l face numai de formă-l face.

— Credinciosul aşteaptă moartea cu bucurie fiindcă el în moarte câştigă (Filip. 1. 21)

— Necredinciosul fuge de moarte şi-i frică de ea fiindcă-i vinovat.

9 Martie 1947

Lucrătorii Domnului

Matei 9. 35—38

Anotimpurile sunt minunat de bine aranjate în cursul lor. Nădejdea de a strânge recoltă toamna pot să aibe numai cei ce primăvara au arat şi semănat. La lucrul pământului trebue oameni umili.

I. Lucrători nu domni.

Dumnezeu face partea Lui şi noi trebue s'o facem pe a noastră.

1. Lucrătorii se scoală de dimineaţă şi aceasta e muncă binecuvântată.

2. Lucrătorii nu sunt mofturoşi Ei ştiu să facă ce li s'a încredinţat.

3. Lucrătorii să fie scoşi sau aleşi de Domnul v. 38. Un singur Domn avem. Noi toţi suntem fraţi. Cine vrea domnie şi şefie să înveţe a lucra. După Domnul Isus, şeful slujeşte, nu aşteaptă să fie slujit.

II. Lucrătorii răi. Filip. 3. 2.

1. Răi sunt cei ce lucrează numai de ochii lumii şi nu sunt sinceri...

2. Lucrători răi sunt cei ce caută numai folosul lor şi nu le este grijă nici de stăpânul holdei şi nici de holdă. Acestora le este grijă numai de salarul lor.

3. Lucrătorii cu inima şi gândul împărţit nu pot face nici un lucru bun. Lucrul care nu se face din dragoste este un lucru fără nici o valoare în faţa lui Dumnezeu. I. Cor. 13, Col. 3. 17—23.

4. Lucrătorii fărădelegii cine sunt? Luca 13. 26—27.

5. Ce fel de fărădelegi au făcut aceşti lucrători? Mat. 25. 42,

III. Lucrătorii căutaţi şi apreciaţi.

1. Să fie sănătos şi să aibă acte în regulă. Aceasta în ce priveşte partea sufletească şi în lucrul Domnului cu atât mai mult se cere suflete sănătoase şi bine pregătite de Domnul. Ucenicii au fost pregătiţi 3½ ani de Cel mai mare profesor din lume, de Domnul Isus. El însăş pregătit 30 de ani pentru a lucra 3½ ani.

2. Biblia, Cuvântul Domnului, trebue să fie scrisă în inima lucrătorului creştin. Biblia actul acesta atât de scump trebue să fie cetită de oameni în faptele noastre.

Astfel de lucrători vor fi încercaţi, dar vor fi şi răsplătiţi. Oamenii nu vor şti să-i aprecieze, dar îi va aprecia Domnul la care fac ei lucrul.

Frate, ai auzit glasul Domnului când te-a chemat la lucru ca Samuel?

Sau lucrezi ca să te afli în treabă, ori numai de ochii lumii?

16 Martie 1947

Ce face Dumnezeu?

I. Samuel 2:1—11

„Cât de mari sunt lucrările Tale,

Doamne şi cât de adânci sunt gândurile Tale! Omul prost nu cunoaşte lucrul acesta, şi cel nebun nu ia seama la ei". (Ps. 92:5—6).

I. *Dumnezeu cântăreşte faptele* v. 4 Dacă tinerii şi-ar da seama de lucrul acesta cât de atenţi ar face ei fiecare faptă!.. Inaintea lui Dumnezeu nu poate ajunge un lucru făcut la întâmplare sau într'o doară. El tot ce a făcut a făcut bine şi pretinde dela noi ceea ce facem să fie făcut cu toată inima. (Mat. 22. 37—39)

II. *Dumnezeu omoară*. v 6. Prin urmare suntem îndreptăţiţi să credem că nici un rău sau nenorocire nu vine asupra noastră fără aprobarea Sa. Paele, fânul, trestia şi lemnul se vor mistui de flacările Lui. Cel rău nu va putea sta cu El. Ai grije cum lucrezi să nu auzi împreună cu lucrul tău. (I. 3. 10—16).

III *Dumnezeu învie*. Niciodată să nu-ţi pierzi nădejdea când faci ceva cu sinceritate şi cu dragoste pentru Dumnezeu. „Aruncă-ţi pâinea pe ape şi după multă vreme o vei găsi iarăşi" (Ecles. 11. 1) „Domnul nu este nedrept ca să uite osteneala noastră"... (Evr. 6. 10) Munca ta va avea rod. Dumnezeu va aduce la viaţă sământa...

IV. *Dumnezeu face bogat*. v. 7. Dacă ai vreun talent ori alte daruri fie naturale sau spirituale, nu te mândri cu ele. Nu i dibăcia ta. El are un scop în tot ce face. Umblă smerit şi pune-le în slujba Lui ca nu cumva să-ţi zică „nebunule" (Luca 12. 20) „Ce lucru ai pe care să nu-l fi primit? Şi dacă l-ai primit dece te lauzi ca şi când nu l-ai fi primit? (I. Cor. 4. 7).

V. *Dumnezeu face sărac*. v. 7. Când nu reuşeşti la examen, când pierzi în comerţ, când ai pagubă în vite etc., nu-ţi pierde cumpătul. Cercetează-te bine nu cumva n'ai fost credincios în lucrul încredinţat ţie? Luca 16. Adu-ţi aminte de unde ai căzut, mărturiseşte-I păcatul şi pocăieşte-te. Fii voios în toate lucrurile.

VI *El va păzi paşii copiilor Lui*. v. 9. „Ce bine e ca să ştii că ai în cer Tată"... Dacă eu nu sunt al meu fiindcă m'a cumpărat cu un preţ I. Cor. 6. 19—20. trebue să mă frământ cu viaţa? Eu mă las în mâna Lui, facă cu mine ce va voi. Eu sunt al Lui.

23 Martie 1947

Dorul sufletului

Psalmul 42

Omului flămând tot pâinea e în gând. Cel obosit şi nedormit se gândeşte numai la odihnă şi la somn. Ucenicul mereu îşi numără zilele, lunile şi anii când va ajunge şi el calfă sau maestru. Elevul, cu multă nerăbdare, vrea să scape odată de toate examenele şi să ajungă şi el profesor etc...

I. *Sufletul doreşte numai pe Dumnezeu*.

Fericitul Augustin a zis: „Ne-ai făcut Tu, Doamne, pentru Tine, şi sufletul nostru pe pământ n'are odihnă până nu se odihneşte în Tine"

Apa dintr'un bazin tinde să ajungă înălţimea dela care a plecat. Aşa sufletul nostru n'are odihnă până nu ajunge înălţimea de unde a venit...

II. *Sufletul, în dorul lui fierbinte geme*. v. 5.

Copilul mic plânge când e flămând sau când nu este îngrijit bine.

Animalul mugeşte când n'are mâncare şi apă, ori când are vreo durere. Tot aşa şi sufletul geme înlăuntrul nostru dacă nu-l adăpăm la vreme sau dacă nu i dăm mâncarea care-i place Lui.

III. *Duşmanii sufletului.*

Tot ce împiedică sufletul de a ajunge la Dumnezeu îi este duşman. Numără să vezi câţi duşmani are sufletul tău şi care-i cel mai mare? Mulţi caută să-l hrănească cu petreceri, cinematografe, teatre, serate ceaiuri dansante, dar în toate acestea sufletul lor tot mai mult geme (Rom. 8:6;7.

Cu ce a devenit lumea mai bună decând are petreceri multe?

IV *Nădejdea sufletului dornic.*

In dorul său fierbinte, sufletul nădăjdueşte că-ţi vei veni în fire, te vei trezi să-l laşi, să-i dai voie să sboare undeva — unde să răsufle mai uşor Ps. 55:6.

30 Martie 1947.

Reţeta dată lui Naaman

II. Regi 5:10-18.

Numai dacă eşti atent la ceeace îţi spune Dumnezeu vei putea deveni sănătos. De obiceiu Dumnezeu nu lucrează cum doresc oamenii, El face planul Lui. Dacă tu nu vrei să primeşti aşa cum îţi dă El, vei fi răspunzător de urmări.

I. *»Du-te... — Tu«* Când Dumnezeu a poruncit lui Avraam să aducă jertfă pe Isac — plecat fără nici o şovăire. Când i-a spus: „ieşi din casa tatălui tău, a plecat fără să ştie unde" Gen. 12:1. Dumnezeu nu dă porunci greşite...

»...Şi scaldă-te». — Aplicarea. Nu întreba ce rost are. Nu zice: eu doream alticeva să fac. Nu întotdeauna trebue să înţelegi întâi. Dumnezeu vrea întâi să aplice şi după acela vei înţelege „Vei pricepe după acela" (Ioan 13:7).

III. *»De şapte ori«* — Atât. Ce a zis Naaman? Firea veche niciodată nu-i place să se supună cum zice Domnul Rom. 8:7. Atâta timp cât oamenii umblă după slava lor, nu pot crede în lucrarea de curăţire a Domnului Isus. Ioan 5:44.

IV. *»In Iordan«.* Locul. Are mare însemnătate locul unde mergem. Iordanul preînchipuie moartea. Despărţirea de viaţa deşartă. Omul vechiu vrea să creadă numai în minunile care-i plac lui Dumnezeu spune priviţi la Golgota Ce-i mai uşor decât a privi? Ioan 3:13-15.

V. *»Şi vei fi«* — Siguranţă. Dumnezeu nu face nici un lucru într'o doară. La El nu sunt aproximative şi probabilităţi. Dumnezeu nu zice nicăiri în Biblie „încercaţi, dar dacă veţi reuşi... „Cine crede în Fiul are viaţă veşnică" I. Ioan 5:11-13.

VI. *»Curat«* — Vindecat. In Biblie are mare însemnătate şi felul în care sunt aşezate cuvintele Nu-i nimic la întâmplare. Nu s'a scris: „Curat vei fi dacă mergi la Iordan şi te scalzi de şapte ori". Intâi ascultarea şi atunci binecuvântarea. „Curat" e la urmă. Noi poate nu facem deosebire, dar Dumnezeu face.

Domnul mult s'a umilit până ne-a câştigat nouă mântuirea. Reţeta aceasta a umilinţii şi a ascultării e minunea care face curat pe cel mai mare păcătos. „Crede şi vei fi mântuit".

Programele Societății Femeilor

Lecț. pe Ianuarie 1947.

In mâna Domnului

Text. Gen. 1:1. Ps. 37,5
Isaia 33:2.

(Aceste versete arătându-L pe Dumnezeu în toate lucrările noastre, trebue să fie repetate de mai multe ori. Surorile pot să le învețe pe din afară).

Cântare: »Condu-ne pe noi, Iehova«.

Acum intrăm într'un an nou. Mințile noastre zboară înapoi la anii cari au trecut şi ne întrebăm, ce am făcut, ce n'ar fi trebuit să facem şi ce am lăsat nefăcut ce trebue făcut. Dar înaintea noastră stă un an cu totul perfect.

Voi face din acest an un an de credință şi rugăciune? Voi umple acest an cu fapte frumoase şi bune? Voi fi mulțumit dacă Dumnezeu îmi trimite sau câştig sau pierdere? Mă voi răsvrăti când viața se pare că ia calea crucii?

Cântare: »Doamne, viața mea ți-o dau«. Rugăciune pentru acest an nou. Cu frică şi cu sfială ne apropiem de noul an,

Ps. 37:5. Să ne amintim de cuvintele: »Incredințează-ți soarta în mâna Domnului, şi El va lucra«.

In versetele cetite auzim folosită de câteva ori ideia »încredințare«.

Incredințează-ți soarta

Cuvântul »soartă« înseamnă necazul, probleme sau mâhnirea. Sfatul acesta dat, desigur a fost bun. Pentru toate problemele noastre pe cari le întâlnim în viața noastră particulară, acasă, sau în datoriile noastre ca lucrători creştini, să luăm acest cuvânt. Să punem toată povoara noastră pe El şi să-L lăsăm să ne-o poarte El. Domnul Isus a spus: »Luați jugul Meu şi învățați-vă dela Mine«. El ne spune: »Să purtăm sarcina împreună«.

»Incredete în Domnul şi fă binele«; ...şi El îți va da tot ce-ți doreşte inima«. Ce înseamnă acest verset?

Inseamnă că dacă ai vre-o dorință, El ți-o va îndeplini, dar ea poate să însemne şi ceva mai adânc. El vă va da dorința, El vă va pune în inimi dorinți drepte. Iar, dacă El le pune la voi în inimi, apoi tot El le va duce la îndeplinire. Să ne cercetăm dorințele noastre să vedem dacă ele sunt dela Dumnezeu.

Să ne punem viețile noastre în fiecare zi în mâinile lui Dumnezeu. Să scoatem din viețile noastre păcatul prin puterea Sa şi tot prin puterea Sa să spunem altora despre Hristos.

Lecț. pe Februarie 1947.

Viața de umilință

Umilința este una dintre cali-

tăţile care ar trebui să ocupe locul de frunte în viaţa unui creştin, fiindcă ea este cea mai bună metodă de a păstra pacea şi buna învoire. De multe ori însă este grea de practicat această calitate.

1. Să vedem acuma care sunt piedicile în viaţa noastră de a fi umilite. In primul rând mândria este una din cele mai obişnuite şi cunoscute piedici care turbură liniştea sufletească. Indată ce mândria ocupă loc în inimile noastre, suntem înclinate spre ură şi nici odată nu vom iubi şi ajuta pe cineva, neputând fi umilite una faţă de cealaltă. Rezultatul este că se iveşte desbinarea între fraţi şi surori. Prov. 13, v. 10. Şi, în cele din urmă, ne desparte de Dumnezeu. I. Petru 5,5-6. Deci să ne ferim de această piedică, care este spre ruinarea caracterului nostru. Inţeleptul Solomon spune: »Mândria unui om îl scoboară, dar cine este smerit cu duhul, capătă cinste. Prov. 29, 23.

A doua piedică destul de primejdioasă este iubirea de sine. Dând o definiţie clară, iubirea de sine caută să îndrepte tot interesul şi toată lupta pentru plăcerea şi îmbogăţirea personală. Cu alte cuvinte eşti nepăsător faţă de alţii şi trăieşti numai pentru tine. Umilinţa ne dă un sfat cu totul contrar: »Purtaţi-vă sarcinile unii altora şi veţi împlini astfel legea lui Hristos«.

2. Am văzut dar câteva piedici din viaţa noastră, cari sunt spre ruinarea caracterului nostru. Cum putem înlătura aceste aceste piedici? Printr'o vieaţă umilită şi această viaţă o putem căpăta prin rugăciune numai, stând în strânsă legătură cu Domnul nostru Isus Hristos care este suprema noastră pildă de umilinţa. Fil. 2, 5-8.

El, ca Fiu de Dumnezeu s'a desbrăcat de slava cerească şi a venit pe pământ făcându-se asemenea nouă, nişte nemernici pentru a ne răscumpăra din păcat. Da, Isus s'a umilit întotdeauna, tot timpul vieţii Lui. Ne-a dat chiar o pildă prin practică foarte cunoscută atunci când a spălat picioarele ucenicilor. Aceasta, n'a făcut-o Isus ca şi noi astăzi numaidecât s'o practicăm, ci a vrut numai să ne dea o pildă de umilinţă, pentru ca şi noi să ne umilim faţă de toţi în toate privinţele. Crucea era numai pentru cei mai mari criminali. In rândurile acestora s'a lăsat Isus să fie pus pentru noi şi păcatele noastre. Dacă Isus ca Fiu al lui Dumnezeu ne-a dat o pildă atât de minunată prin vieaţa Lui, se merită dar, iubite surori, să-L urmăm.

3. Cari sunt urmările sau răsplata umilinţei?

In primul rând să privim iarăşi la Isus. El a îndeplinit voia Tatălui, a trăit o viaţă de umilinţă şi de pildă pentru toată lumea. Răsplata i-a fost că Dumnezeu L-a înălţat şi i-a dat un nume peste orice nume: »Pentruca în numele lui Isus să se plece orice genunchiu al celor din ceruri, de pe pământ şi de sub pământ.« Şi nouă Isus ne spune: »Cine se smereşte, va fi înălţat« Luca 14.11.

Da, vom fi la înălţime în faţa lui Isus pe acest pământ dacă

trăim o viaţă smerită şi serviabilă, iar odată ce vom sfârşi această cale, Isus, la timpul Lui ne va înălţa în glorie, unde vom sta de-a dreapta Lui şi-L vom slăvi şi ne vom bucura în veci de veci.

Lecţ. pe Martie 1947.

Daruri

Să cercetăm şi să vedem ce ne spune Biblia despre daruri.

Dumnezeu a creeat toate lucrurile. Fac. 1:1. »La început Dumnezeu a făcut cerîurile şi pământul«.

Vedem dar că Dumnezeu le-a făcut pe toate aşa că acesta este încă un motiv pentru a da daruri.

Trebuie să dăm daruri Domnului fiindcă: 1. Dumnezeu făcând toate lucrurile, este proprietarul lor. Ps. 24. »Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el« Ps. 50, 10-12. »Căci ale mele sunt toate dobitoacele««. Hagai 2,8. »Al meu este argintul şi aurul« zice Domnul oştirilor, Ez. 1:4. »Iată că toate sufletele sunt ale Mele« I Cor. 6:19-20. »Nu ştiţi că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt care locuieşte în voi şi pe care L-aţi drimit dela Dumnezeu? şi că voi nu sunteţi ai voştri?«

2. Dumnezeu ne dă tot ce avem. Deut. 8:18. »Ci adu-ţi aminte de Domnul Dumnezeul tău, căci El îţi va da putere să câştigi« Iacob 1:17. »Orice ni se dă bun şi orice dar desăvârşit, este de sus, pogorându-se dela Tatăl luminilor«. Ploaia, anotimpurile, puterea de a câştiga bogăţia, fiecare bun vine dela Dumnezeu.

3. Noi suntem ispravnicii lucrului lui Dumnezeu. I. Petru 4:10. »Ca nişte buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit« I. Cor. 4:1-2. »Iată cum trebue sa fim priviţi noi: ca nişte slujitori ai lui Hristos şi ca nişte ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu. Incolo ce se cere dela ispravnici este ca să fie găsit credincios la lucrul încredinţat lui«.

5. Dumnezeu ne porunceşte să dăm. Marcu 10:21. »Isus s'a uitat ţintă la el, l-a iubit şi i-a zis: Iţi lipseşte uu singur lucru, du-te de vinde tot ce ai, dă la saraci şi vei avea o comoară în cer Apoi vino, ia-ţi crucea şi urmează-Mă« Ps. 96:8. »Daţi Domnului slava cuvenită Numelui Lui! Aduceţi daruri de mâncare şi intraţi în curţile Lui!«

6. Biblia ne învaţă că o zecime din câştigul nostru este sfânt şi pus la o parte pentru Dumnezeu. Evr. 7:5. »Accia dintre fiii lui Levi cari îndeplinesc slujba de preoţi, după lege au poruncă să ia zeciulală dela norod adică dela fraţii lor cu toate că şi ei se pogoară dela Avraam« Gen. 28:18-22 »Iacov s'a sculat ...dis de dimineaţă... Iacov a făcut o juruinţă şi a zis: Dacă va fi Dumnezeu cu mine... atunci îţi voiu da a zecea parte din tot ce-mi vei da« Levit 27:30. »Orice zeciuială din pământ fie din roada pământului, fie din rodul pomilor este al Domnului« Mal. 3:10. »Aduceţi însă la casa vistieriei toate zeciuelile, ca să

fie hrană în casa Mea, puneţi-Mă astfel la încercare, zice Domnul oştirilor, şi veţi vedea dacă nu vă voiu deschide zăgazurile cerurilor şi dacă nu voiu turna o binecuvântare de nu va fi loc s'o primiţi«.

In ultimul verset vedem că Isus aprobă zeciuiala.

7. Tot pericolul stă în a refuza să dăm. Prov, II;24. »Unul care dă cu mâna largă, ajunge mai bogat; iar altul care economiseşte prea mult, nu face decât să sărăcească« Luca 16:10.

Surori, aţi văzut motivele pentru care trebue să dăm daruri Domnului. Aţi văzut şi cele ce se întâmplă dacă nu dăm. Eu cred că fiecare dintre noi va căuta să dea tot ce poate.

Invăţătorul Şc. Duminicale

urmare din pag. 3

noştinţele învăţătorului şi îi vor da idei şi sugestii noi şi folositoare în lucrul său.

Invăţătorul ca dobânditor de suflete (sau pescar de oameni). »Evanghelizarea par'că este comunicarea adevărului (despre Isus Hristos) copiilor prin viaţa şi vorba învăţătorului«. »Planul, pasiunea, scopul şi sforţarea învăţătorului este să aducă pe Hristos în viaţa şcolarului«, a zis fr. Mullins.

Invăţătorul ca aducător de roadă. »Cine rămâne în mine şi în cine rămân Eu, aduce mult fruct«. Invăţătorul nostru Isus Hristos, ne descopere secretul şi calea cea mai aproape de a aduce fruct: voi în Mine şi Eu în voi.

Cunosc un frate, care fu învăţătorul unei Şc. Dum. dela Ţară. La venirea lui în acea biserică şcoala Dum. nu era organizată. Fratele în cursul primei săptămâni eşi la câmp, îşi făcu câţiva prieteni dintre ei, îi învăţa să cânte, îi invită Dumineca viitoare, ei îşi lăsară gâştele şi veniră la adunare. Şi astfel luă naştere Şcoala Duminicală. De atunci Şcoala Duminicală şi numărul copiilor crescu uimitor. La sfârşitul săptămânei a şaptea Şcoala Duminicală numără 45-50 copii. Ca urmare a acestei neobişnuite în Şc Dum., Biserica se trezi din amorţeala ei, serviciile începură si o neobişnuită mişcare luă naştere.

Domnul Isus este Invăţătorul Invăţătorilor şi Omul rugăciunii, căci pe când era întuneric Isus s'a sculat, şi s'a retras într'un loc pustiu şi acolo s'a rugat.

Apelul Domnului Isus către învăţăturii Şc. Dum. este: »veniţi la Mine şi învăţaţi dela Mine«.

Doamne, învaţă-ne să ne rugăm!

Pentru Şcoalele Duminicale

Tema lecţiunilor de Şcoală Duminicală pentru acest an este »*Istoria răscumpărării*«. Lecţiunile au ca scop aducerea tuturor elevilor într'o legătură personală de credinţă şi ascultare faţă de Isus ca Mântuitor şi Domn la o vieaţă plină de roadele Duhului Sfânt. Ele ţintesc consacrarea tuturor şi creşterea pentru serviciul Impărăţiei Sale.

Consiliul lecţiunilor

Părtăşia cu Hristos I. Cor. 1:9.

Mult aş dori să fiu înţeles pe deplin de toţi cititorii, ce înseamnă părtăşia cu Hristos Isus, Domnul nostru. Aş dori dar, ca totul ce este firesc în noi să-l înlăturăm din viaţa noastră, judecata firească deasemenea să nu o întrebuinţăm în asemenea scopuri, şi să ascultăm adevărul adevărat.

»Dumnezeu ne-a chemat la părtăşie cu Fiul Său«. Nu există părtăşie asemănătoare cu aceasta. Dacă doi oameni se întovărăsesc pentru o afacere sau alte lucruri pentru binele lor sau a altora, ei sunt părtaşii acelor venituri, bucurii, fericiri, sau nenorociri. Deasemenea şi soţul cu soţia în viaţa de toate zilele — fiind legaţi unul de altul — sunt părtaşi ai acelor bucurii şi dureri, etc.

Dar această părtăşie este unică în viaţa omenească şi unică în întregul univers. Ea are două laturi şi anume:

Prima latură: Hristos este legat de mine. El îmi dăruieşte viaţa Sa, iertarea Sa, harul Său, sfinţenia Sa, credincioşenia Sa, prezenţa Sa, strălucirea gloriei măreţe a cerului prea înalt, fără de moarte şi fără de sfârşit. Dar, ce este mai presus de toate El mi se dăruieşte mie complect şi în întregime, El toarnă bogăţia puterii şi iubirii Sale în vasul meu gol şi slab până ce-l umple de dă peste el. In El am toate bunătăţile şi bucuriile. In El sunt mai mult decât biruitor« Romani 8:37, »putând face totul« Filip 4:13 prin El şi cu El.

A doua latură: şi eu sunt legat de Hristos. Eu m'am predat şi m'am jertfit Lui de bunăvoie. Sunt plin de fericire că El m'a eliberat de cătuşele păcatelor care mă ţineau legat, m'a iertat şi mi-a dat viaţa Sa în schimbul păcatelor mele. Eram înainte plin de mine însumi, acum sunt plin de slava lui Hristos. Eul meu era mândru şi trufaş, iar acum sunt umil şi plin de fericire. Eram slab şi nemernic, acum sunt tare şi biruitor, iar cauza lui Hristos este şi cauza mea. Scopul Său este şi scopul meu şi suferinţele Sale sunt şi suferinţele mele. Numai aşa, dacă voiu lăsa totul ce este al meu, voiu putea să fiu al Lui.

Deci cetitorule iubit, lasă şi tu tot ce mai este al tău în viaţa ta, primeşte ce-ţi dă Domnul Isus în dar, şi vei fi părtaş cu El, atât în suferinţe, dureri şi chinuri, cât şi în bucurii, mângâeri şi fericiri.

ŞT. I. ARDELEAN

TIP. „CONCORDIA" ARAD